

Váratlan utazás

Újra együtt

írta Mihalik Eszter

Márciushoz képest még mindig zord, hideg tél uralta Edvard herceg szigetét. A mi kis Avonlea-nk alig látszott ki a puha hópaplan alól, s bár kívülről úgy tűnt, a fagy elfojt minden reményt egy új tavaszra, a végtelen nyugalommal, komótosan terjengő füstkígyók jelét adták annak, hogy a házak belsejében nem aludtak ki a reménység szikrái; ahogy az avonlea-i polgárok szívében sem. A háború után eltelt néhány hosszú év, a borzalmakra lassan kezdett homály borulni. Itt, távol a békétlenség forrásától hamarosan begyógyultak a kétségbeesett szívek. Azok, akik elmentek, nem térhettek vissza mindannyian, akinek pedig megadatott, hogy szerettei hazatérjenek, hálát adott az égnek minden egyes percben. Együtt könnyebb volt felejteni. Megtanultuk azt, ami a legfontosabb, amit eddig csak sejtettünk: hogy mit jelent az „egymást” és a „nélkületek”, hogy mit jelent egymást szeretni és mihez kezdenénk nélkületek...

*

– Én mondom neked, Clara, az előbb a kis Sara Stanleyt láttam szánon megérkezni Hetty King házához! – mormolta izgatottan a legfrissebb híreket Eulalia Bugle, a Lawson's Vegyeskereskedés előtt álldogálva.

– Ó, vagy már nem is olyan kicsi, Eulalia? – mondta Mrs. Potts, aki egy percig sem kételkedett abban, hogy a hír igaz-e vagy sem, máris továbbfűzte a pletyka izgalmas szárait. – Utoljára akkor hallottunk felőle, amikor elment tanulni Párizsba, valami művészeti iskolába...

– Hm, úgy tudom, férjhez ment. Ki is vette el? – esett gondolkodóba Mrs. Bugle. – Valami gáláns üzletember... Torthon, vagy... nem... meg van, Gordon! Ez az, Robert Gordon! De azóta nem is járt a szigeten...

– Nem, mert íróként dolgozik Montréalban. Micsoda választás! – tette hozzá lenézően Mrs. Potts.

Mindketten vastag bundákba voltak burkolózva, arcukat pirosra színezte a hideg szellő és a leheletüket látni lehetett a levegőben, ahogy beszéltek.

– Igen, ha engem kérdezel, egy nő nem lehet sikeres a munka világában, főleg nem íróként. Nevetséges... – jegyezte meg gőgösen Mrs. Bugle.

Cecily kilépve az üzletből éppen elcsípte beszélgetésüket:

– És bizonyára sok nő arra sem képes, hogy jó háziasszony és feleség legyen, igaz Mrs. Bugle, Mrs. Potts? – mondta derűsen és megállt a hölgyek mellett.

– Ugyan, kedvesem, ne legyen számár! Mi magunk vagyunk rá a példa, hogy tehetség és szorgalom kérdése az egész. – nevetett Mrs. Potts.

– Önök szerint Sara melyikben szenved hiányt? – csillogtatta meg szeméit Cecily, a szemrehányás legcsekélyebb mértéke nélkül.

– Ó, bizonyára egyikben sem, kedves Cecily. Mondd csak, meddig marad? Lesz alkalmunk találkozni? – terelte el gyorsan a szót Mrs. Bugle, nehogy véletlenül másokat kelljen dicséretben részesítenie.

– Sajnos még nem tudom pontosan, de értesüléseim szerint hosszabb ideig terveznek maradni, így biztosíthatom önöket, hogy találkozni fognak vele! Most elnézésüket kell kérnem, a nővéremhez igyekszem... – köszönt el sietve Cecily, és már indult is tovább.

– Add át üdvözlötünket Felicitynek! – kiáltották utána kórusban a hölgyek, akik rögtön, újabb pletyka reményében úgy döntöttek, benéznek az üzletbe.

Cecily a hidegtől dideregve haladt előre a magas hóban. Egy gyönyörű, nemrégiben épült kis házhoz tartott, mely szomszédos volt az öreg King-tanyával.

– Felicity! – kiáltott, ahogy belépett a meleg előszobába és a kabátját kezdte leöltetni.

– A konyhában! – hangzott a válasz nővérétől. Hangjában a gyermekévek varázsából még mindig őrzött valamit, ami különösen akkor jött elő, mikor testvéreivel beszélt.

A házban kellemes meleg áradt végig a szobákon. Berendezése hívogató volt és otthonos.

– Szia!

– Szervusz! Itt van minden, amit még kértél – mondta Cecily a konyhába érve, és feltette kosarát az asztalra.

– Köszönöm – mondta Felicity, aki a gyerekek körül forgolódott. Az asztal mellett állt még két kosár telerakva süteménnyel, befőttel és ínycsiklandó ételekkel.

– Azt hiszem, Saráék bármelyik pillanatban megérkezhetnek. Mrs. Bugle állítólag már látta őt Hetty néni házánál – mosolygott sejtelmesen Cecily, miközben elpakolta, amiket hozott.

– Akkor biztosan így van! – nevetett Felicity.

– Egyébként üdvözlnek. Mármint a hölgyek, Mrs. Bugle és Mrs. Potts.

– Igen? Igazán kedves tőlük – lepődött meg Felicity, majd miután sikerült begombolnia a kisbaba ruháját, folytatta. – Ó, alig várom már, hogy megérkezzenek. Gus már elindult értük a pályaudvarra. Itt minden készen van, csak a gyerekeket próbálom felöltöztetni. Ma valahogy egyikük sem bír nyugton maradni, ami végül is nem csoda. Átragad rájuk az izgalom.

– Segítek, úgy gyorsabb! Add ide Cassyt! – mondta Cecily és elvette tőle a kisbabát.

– Remek. Óvatosan! Henry, ne húzd a földön a takarót, add ide szépen! – lépett oda Felicity a másik csöppséghez. – Ügyes kisfiú, gyere ide! – mondta szeretgető hangon és magához húzta az alig pár éves fiúcskát, aki az ujját szopogatta. – Kérek egy puszit!

– Felicity, hallottad ezt a zajt? – szólt közbe Cecily és fülelni kezdett. – Valaki jön befelé.

– Gus még nem lehet, ahhoz korán van – válaszolt ő, felkapta az ölébe a kis Henryt és elindult az előszoba felé. Hirtelen megállt és megfordult. Megint hallotta a zajt, a hátsó bejárattól jött. – Lám, lám, ki közeleg! – mondta mosolyogva, mikor kiért.

– Felix, Felix! – kezdte harsogni Henry vékony kis hangján és már nyúlt is a magas fiú felé. Felicity átadta neki a kisfiút.

– Menj szépen a bácsikádhoz! – ugratta öccsét.

– Jaj, Felicity, menj már ezzel a bácsizással! Soha nem kérném, hogy bácsinak szólítsanak, és te se kérd légy szíves. Maradok csak Felix, rendben?

– Hogyne, uram. Ahogy óhajtja! Na, gyere, melegedj meg idebenn, már itt van Cecily is – azzal bementek a konyhába.

– Anya üzente, hogy elkészült, és ha ti is, akkor áthordhatjuk a süteményeket, meg amit még készítettél. Rövid időn belül itt lesznek – magyarázta Felix, miközben Henry az ölében ugrált.

– Jó. Azt hiszem, minden megvan – gondolkodott Felicity. – Ó, hát persze a gyerekek holmija, mindjárt hozom azt is. Cecily megitatnád addig Cassyt, kérlek? Itt a pohara.

– Add csak ide nyugodtan! – mondta Cecily és elvette a poharat.

– Mindjárt jövök. – Felicity felszaladt a konyhából felvezető szűk lépcsőn az emeletre. A folyosó homályos volt, a végén szemben egy mályvaszín kárpitozott karosszék állt, rajta hagyva egy kardigán. Felicity odalépett, felvette a kardigánt, aztán benyitott a hálóba. A kinti hó vakító, fehér fénye töltötte meg a teret. Az ablak mellett állt egy régi komód, kivett belőle néhány melegebb holmit a gyerekeknek, és már indult is kifelé.

– Ó, a baba! – kapott észbe. Visszament a kiságyhoz és kivette belőle Cassy puha rongybabáját. Véletlenül odapillantott az ablakra. Egy elmosódott alakot látott közeledni a házhoz. Izgatottan lépett közelebb és félrehúzta a függönyt.

– Nem lehet igaz! Sara! – Gyorsan kopogott az ablakon. Tényleg ő volt. Sara is észrevette, nevetett és visszaintett, majd szaladni kezdett. Felicity lerohant az emeletről, át a konyhán egyenesen a bejárat felé, ám Felix és Cecily csodálkozó tekintete láttán nem hagyhatta magyarázat nélkül viselkedését:

– Sara itt van! – hadarta és már el is tűnt az előszobaajtóban. Testvérei szintén felpattantak, már amennyire a gyerekekkel a kezükben tudtak, és mindannyian kisiettek az ajtóhoz. Felicity kifutott Sara elé és egymás nyakába borultak.

– El sem hiszem, hogy látlak! – mondta Felicity a viszontlátás örömétől megindultan.

– Ezer... vagy inkább kétezer éve annak, hogy utoljára itt jártam a szigeten! – tört ki Sarából, ahogy körülnézett. Szemébe a meghatódottságtól könnyek gyűltek. – El sem tudom mondani, mennyire hiányzott! – törölgette szemeit. Felicity minden szó súlyát érezte:

– Én tudom. Pont annyira, amennyire te hiányoztál nekünk – nevettek és sírtak egyszerre.

– Meg fogsz fázni! – hallatszott a nyitott ajtóból Felix élcelődő hangja. Ketten a két kicsivel a bejáratnál váraoztak. – Már ne is haragudjatok, de nem gondoljátok, hogy... – folytatta volna, de Cecily közbevágott:

– Hogy minket is megillet a figyelem? – mondta csintalan mosollyal és csípőre tette szabad kezét.

– Pontosan – hagyta jóvá Felix. A két kis csöppség is jól szórakozott a kis színjátékon, bár egyikük sem értette még, hogy miről is van szó.

– Szervusztok! Végre itt! – kiáltott Sara, odaszaladt megölelni őket.

– Ó, Sara, de jó, hogy megjöttél! – mondta Felix.

– Nem úgy volt, hogy anyáéknál találkozunk? – kérdezte Cecily.

– Nem bírtam addig várni! – nevetett Sara.

– Megbocsátunk neki? – nézett komiszul a testvéreire Cecily.

– Még szép! – vágta rá Felicity.

– Ahhoz előbb enned kell Abigail néni zöldbabos felfűjtjából! – vigyorgott Felix.

– Óóó, pimasz! – nevetett Sara.

– Na, jó, mozgás, öltözni! Hetty néni már biztosan türelmetlen, ne várassuk őket tovább! – mondta Felicity és betessékelte a házba a boldog csapatot.

*

Félóra múlva majdnem mindenki megérkezett a King tanyára. Abigail, Janet, Olivia, Hetty néni, Sara, Felicity és Cecily a nappaliban ültek körben és vidáman csevegtek. A kisgyerekek középen, a szőnyegen játszottak, Daniel vezetésével, aki legidősebb volt köztük. A játékvonat pöfögve zakatolt végig a síneken. Remekül szórakoztak.

Hetty néni szorosán Sara mellett ült, a kezét szorongatta és itta minden szavát. Bármit is mesélt, minden részletre kíváncsi volt az elmúlt évek történéseiből.

– Hol maradnak már a férjeink? – kérdezte Janet aggódva.

– Azt hiszem, Janet néni, mindjárt jönnek. Véletlenül elkeveredett néhány csomagunk a pályaudvaron, így vissza kellett fordulniuk – magyarázkodott Sara.

– És persze mindannyian ott kell legyenek, pár csomag miatt. Mi meg csak várjunk – zsörtölődött Abigail, majd felpattant és a jól megrakott asztalhoz lépett.

– Biztosan nem tart már sokáig – mondta nyugodt hangon Olivia és belekortyolt a teájába.

– Remélem, kedvesem, igazad lesz – sóhajtott Abigail, majd egy nagy tálcát nyújtott oda mosolyogva Sara orra elé. – Felfűjtat?

– Igen, köszönöm – mondta vakmerően Sara, vett egy jókora szeletet a tányérjára, majd biccentett Felix felé és belekóstolt. Abigail néni legnagyobb meglepedésére minden hölgy vett a rettegett felfűjtből és agyonhalmozták dicséretekkel. Másképp nem is tehettek volna, tekintettel a néni katonás jellemére. Felix a fal mellett állt és már alig bírta visszatartani a röhögést, amikor Abigail néni segíteni hívta az asztalhoz.

– Jövök, Abigail néni – mondta engedelmesen, miközben Sarára nézett és vigyorogva a fejét csóválta. Őt bizony meg nem eteti...

– Őszintén örülök, Olivia, hogy most Jasper is el tudott utazni veletek – mondta Hetty néni, túllépve minden előítéletén, és tényleg boldog volt.

– Köszönöm, Hetty – mondta hálásan Olivia. Sara ránézett és összemosolyogtak.
– Megjöttek! – harsogta kórusban Felicity és Cecily, akik az ablakból figyelték az érkezőket.
– Remek – mondta Janet és Felicityvel kimentek az előszobába, hogy köszöntsék a férfiakat.
Abigail még elvégezte az utolsó simításokat az asztalnál, majd végre Felixet eleresztve ő is csatlakozott Janetékhez.

Először Jasper és Robert jöttek be. Jasper valamiféle új találmány részleteit ecsetelte, Robert figyelmesen hallgatta, közben megállt Sara mellett és a vállára tette a kezét. Jasper a diskurzus után helyet foglalt Olivia mellett és a gyerekeiket figyelték játszás közben. Végül bejött Gus és Felicity, Malcolm és Abigail, majd Alec és Janet is. Hetty néni felemelte a poharát és megragadta az alkalmat egy rövid köszöntőre:

– Szólnék pár szót, ha megengeditek! – mindenki elcsendesedett és a pohara után nyúlt. Miss King folytatta:

– Most, hogy végre újra mindannyian együtt vagyunk, kevés nálam boldogabb ember lehet ezen a drága szigeten, sőt az egész kerek világon! Hadd köszönjem meg, hogy vállaltátok a viszontagságos utazást, hogy engedtetek a szívetek parancsának és velünk töltitek az elkövetkezendő, remélem hosszú időszakot! Itt vagytok, mert ti már hamarabb tudtátok, amit nekem rengeteg időbe telt megtanulnom, és kimutatnom, hogy mennyire fontos a család. A legfontosabb. És, hát a miénk egy gyönyörű és nagy család! Nem igaz, Monty? – ahogy beszélt, végignézett mindenkin és boldogan mosolygott. – Kedveseim, igyunk rátok és az otthonunkra! – mindenki a magasba emelte a poharát és egyszerre kiáltották:

– A családra és Avonlea-ra!

– Most, pedig asztalhoz! – vezényelt vidáman Hetty néni.

– Gyertek asztalhoz! – kiáltott Abigail is és sorban leültettek mindenkit.

A vacsora alatt mindenki jókedvűen társalgott és végigkóstolt mindent, még Felixet sem kerülte el a zöldbabos felfűjt, de most már valahogy nem bánta. Abigail néni öröme Cecily egy recept után érdeklődött tőle. Malcolm meg is jegyezte, később majd szívesen teszteli az eredményt, ha Cecily sütésre adja a fejét. Alec és Janet az unokáik etetésével voltak elfoglalva; Cassy és Henry készséggel el is fogadtak mindent, amit kaptak. Hetty néni Olivíával, Jasperrel és a gyerekekkel ült az asztal egyik végén, a másikon a fiatalok, beleértve Sarát és Robertet, Felicityt és Gust, valamint Felixet.

– Tényleg, Felix, mi a helyzet veled? Mik a terveid? – érdeklődött Gus.

– Úgy döntöttem, maradok a gazdaságban, ahogy szegény Eliza néni akarta. Rám hagyta a birtokát, a Ward tanyát, Summerside-ban.

– De nem mindig ezt akartad csinálni, vagy igen? – kérdezte Robert.

– Igaz, először azt hittem a szálloda a mindenem. Aztán rájöttem, hogy ez nem hosszú távú megoldás. Nem csinálhatom ezt egész életemben, tudod, teáscsészékkel és poggyászokkal rohángálni – magyarázta Felix.

– Mr. Tremayne előléptetett, nem? – mondta Sara.

– Így volt, mégis úgy éreztem, meg kell gondolnom magam. Családot szeretnék és a kettő együtt nem megy. A szálloda nagyon elfoglalttá tenne – válaszolt Felix.

– Miről maradtunk le? – nézett értetlenül Sara Robertre, aztán Felixre.

– Izzy Pettibone-ról – mondta Felicity sokat sejtetően és felállt az asztaltól, hogy behozza a süteményeket.

– Megkértem és igent mondott. Hat hónapja jegyesek vagyunk – mosolygott Felix.

– Beletelt egy kis időbe... – mondta Gus.

– Az biztos – ismerte el Felix.

– Hogy lehet, hogy én erről nem tudtam? – Sara zavartan várta a részleteket.

– Ne haragudj, akartam írni, de minden olyan bonyolult volt. És hosszúra nyúlt, való igaz. Szerettem őt régóta és ő is engem. Lépnem kellett volna, de nem tettem, vagy rosszkor tettem és majdnem elszalasztottam. A lényeg az, hogy mikor elköltöztek Avonlea-ból Charlottetownba,

tudtam, hogy eljött az idő. Utánuk mentem és megkértem őt az apjától – fogta össze röviden Felix a történetet.

– Persze, mikor Izzy már azt hitte, nincs is reménye... – jegyezte meg szúrósan Felicity, aki Cassyvel a karján tért vissza hozzájuk.

– Kötélből vannak az idegeid, Felix! – nevetett Robert. Sara csak hallgatott és mosolygott, gondolta, majd Felicitytől megkapja a részletes beszámolót.

– Sara, te pedig azt nem mesélted el, hogyan került hozzátok Peter – mondta Felix és a nyolc év körüli fiúra pillantott.

– Az nem túl vidám történet – sóhajtott Sara és a mellette ülő Robertre nézett segítségért. Ő készséggel el is kezdte a történetet:

– A szülei jó barátaink voltak. Az apja újságíró volt, háborús eseményekről tudósított. Aztán kiküldték a frontra...

– Soha nem jött vissza – fejezte be Sara.

– És az édesanyja? – kérdezte Felix.

– Nem bírta, belebetegedett és meghalt – mondta Robert szomorúan.

– Szegény kisfiú – sóhajtott Felicity halkán.

– Nagyon sajnálom – mondta Felix.

– Magunkhoz vettük Petert. Egyszerűen nem hagyhattuk idegenekre, jól ismertük és nem lettünk volna képesek megválni tőle – magyarázta Sara.

– Ez volt a legjobb dolog, amit tehettem vele. Nézzétek, boldog így – mondta Gus és felé intett a kezével.

– Megígértem az apjának, mikor elment, hogy vigyázok a családjára. Ő maradt nekünk és nagyon szeretjük – mondta még Robert, majd kortyolt az italából és átölelte Sarát.

– Megfoghatom egy kicsit? – kérte Sara Felicitytől a kisbabát.

– Persze, fogd csak – Felicity átadta neki Cassyt és közelebb húzódott Gushoz. Gus az arcára adott egy puszit.

– Nézd, milyen aranyosak! – mondta Felicity miközben a szüleit és a kisfiát nézte.

– Ki kér teát? – hallatszott Abigail hangja.

– Itt kérnénk! – szólt Felicity.

– Segítetek! – jelentkezett önként Cecily.

– Felicity, hogy boldogulsz az árvaházzal? – érdeklődött Sara.

– Nagyon jól, sok segítségem van, így nem kell mindig ott lennem. Vannak benn lakó nevelőink, szakácsunk és Gus a gondnokunk. A háború miatt elég sok gyerek érkezett az elmúlt években, ezért az épület eléggé ki van használva, a városvezetésnek és Mrs. Pottsnek nem lehet ellenvetése ezzel kapcsolatban – mondta Felicity.

– Alec, mondd, Cecily miért akar ennyire Abigail kedvére tenni? – kérdezte Janet gyanakodva.

– Egész nap lesi minden kívánságát. – Az arcára kellett kényszerítenie egy mosolyt, mert Abigail pont ránézett.

– Tessék a tea – mondta vidáman és kitöltötte a csészékbe, utána kiment a konyhába.

– Miért van olyan érzésem, hogy ez a jókedve nem tart már sokáig? – folytatta Janet aggódva.

– Fogalmam sincs, drágám – válaszolta Alec.

– Ó, Alec tudom már! A cukortartó! A porcelán étkészletből, amit Abigail Eliza nénitől kapott...

– Janet teljesen elsápadt. – Cecily ma reggel... – de már késő volt, Abigail felsikoltott a konyhában.

– ...összetörte – fejezte be Alec a mondatot kuncogva.

– Majd én megyek – mondta Janet és felállt. Malcolm úgyszintén. Ketten próbálták megnyugtanni Abigailt, aki hajtogatta ugyan, hogy nem baj, nem tragédia, de még magával nem sikerült ezt elhítenie. Oda a cukortartó és a békesség.

– Hat óra. Későre jár – mondta. – Jobb lesz, ha indulunk. Ne aggódj, Cecily, nem haragszom, csak le kell csillapodnom! Kisfiam, gyere, megyünk – és már el is búcsúztak. Malcolm sűrű elnézésekérések közepette hagyta ott a társaságot és megcirógatta Cecily arcát:

– Fel a fejjel! – mondta neki.
 – Azt hiszem, nekünk is mennünk kellene, Hetty, a gyerekek már elég nyugósek, nehéz lesz őket lefektetni – mondta Olivia.
 – Sara, ti hogy döntötök? Maradtok még vagy... – érdeklődött Hetty néni.
 – Nem, mehetünk! Én is elfáradtam az utazás miatt – felelt Sara. – Nézd, Felicity, Cassy elaludt az ölemben!
 – Kis angyal – mondta Robert.
 – Átvesszem. – Felicity óvatosan a karjára vette kislányát. – Gus, hazaviszed őket? Én még maradok, segíték összepakolni.
 – Persze. Henry ébren van még? – kérdezte Gus.
 – Igen, még bírja a kislegény – lépett közelebb Mr. King Henryvel az ölében.
 – Jössz haza, kisfiam? – kérdezte Gus.
 – Iden. Nadpapi mondsz meszt? – kérdezte a fiúcska és egy hatalmasat ásított.
 – Ohó, úgy látom, már csak egy mese hiányzik, kis gézengúz, és már alszol is – nevetett Alec.
 – Még szép, hogy mondok mesét.
 – Biztos nem baj, apa? – kérdezte Felicity és megsimogatta a kis Henry haját.
 – Dehogyan baj. Na, én segíték Gusnak a gyerekekkel, te meg segíts anyádnak – mondta Mr. King.
 – Köszönöm. Jó éjt, kicsikém! – suttogta Felicity. – Jó éjt mindenkinek! – mondta hangosabban, majd kiment a konyhába segédkezni.
 – Jó éjt! – mondták a többiek. Jasper, Olivia és Hetty már indultak kifelé a szánhoz.
 – Hol van Peter? – kérdezte Sara.
 – Előkerítem – Robert elindult szétnézni a házban. – Peter?
 – Itt van! – hallatszott Felicity hangja a konyhából. – Csak szomjas volt.
 – Mehetünk?
 – Igen – válaszolt a fiú kedvetlenül.
 – Akkor indulás – mondta Robert és felkapta a vállára Petert, mint egy liszteszsákot. – Viszlát mindenkinek!
 – Szervuszatok! – integetett mosolyogva Felicity.
 Végül mindenki hazatért. Aznap este Alec az unokáinak, Hetty pedig Peternek és Olivia gyerekeinek olvasott mesét lefekvés előtt.

*

Felicity hajnali négy óra körül Cassyvel járkált fel-alá a hálóban. A kislány csak nyöszörgött, nem tudott aludni.

– Lehet, hogy sok volt neki a vacsorából... – suttogta Gus az ágyban ülve.
 – Nem fogja felébreszteni Henryt? – aggódott Felicity.
 – Őt most semmi nem ébreszti fel, csak rá kell nézni! Mélyen alszik – nyugtatta meg Gus.
 – Gus! – szólt ijedten Felicity, ahogy odalépett az ablakhoz. – Odaát égnék a lámpák és egy szán áll a ház előtt. Valami történhetett!
 – Hogyan? – kászálódott ki Gus a takaró alól és odaállt mellé. – Igazad van, megyek, megnézem!
 – mondta és már öltözött is. Felicity leült az ágyra, Cassy nyugtalansága csak nem akart szűnni.
 – Rögtön jövök – mondta Gus és kisietett. Felicity a baba hátát simogatta, hátradőlt és egy altatódalt próbált dúdolni. Hosszú időnek tűnt, pedig csak pár perc volt, mire Gus visszajött. Cassyt sikerült elaltatni. Gus visszaöltözött és bebújt az ágyba.
 – Izzy Pettibone súlyosan megbetegedett. Az apja Felixért küldetett. Nem tudni pontosan, mi baja. Apád elkísérte Felixet Charlottetownba. Én is ajánlkoztam, de visszatartottak, tekintettel a kisgyerekeinkre, mivel nem tudni, fertőző-e... – magyarázta Gus.
 – Ó, Gus, ez borzasztó – sóhajtott Felicity. – Szegény Felix... – mondta szomorúan.

– Azért ne gondoljunk mindjárt a legrosszabra! Egyébként sem tudunk részleteket. Próbáljunk meg aludni!

– Igazad van – mondta lassan. – Nagyon... fáradt... vagyok – ásított, és már le is ragadt a szeme. Gus is elaludt röviddel utána.

Reggel a Rózsa-portán lakók is értesültek az éjjeli eseményekről. Sara és Robert átment Felicityhez beszélgetni, magukkal vitték Petert is.

– Mi sem tudjuk pontosan, mi történt – magyarázta Felicity, miközben letette a teát és egy tálca süteményt. – Apa megígérte, hogy majd telefonál.

– Sara néni, Robert bácsi, Daniellel elmehetünk szánkózni? – kérdezte Peter.

– Menjetez csak – válaszolt Robert.

– A sáladat ne hagyd itt – figyelmeztette Sara és kikísérte a fiúkat a hátsó ajtón. – Vigyázzatok magatokra és ne késétek le az ebédet, mert akkor korgó gyomorral kell kibírnotok vacsoráig! – nevetett.

– Felicity, drágám, itt vagy? – hallatszott Janet hangja az előszobából.

– Benn vagyunk a szobában – válaszolt Felicity és felállt a helyéről. – Szia, van valami hír?

– Csodás híreim vannak!

– Remek! – hallotta meg Sara, ahogy visszajött a szobába. Janet folytatta:

– Valószínűleg félreértés történt az éjjel. Izzy valóban beteg, de nem súlyosan, csak egy kis nátha – mosolygott Janet. – A béresük úgy vette ki Clive szavaiból, hogy komoly a dolog, és jó lesz, ha azonnal elmegy Felixért. Így miután elvitte az orvost Pettibone-ékhoz, azonnal idekocsizott. A többit tudjátok.

– A lényeg, hogy mindenki jól van – mondta Robert.

– Ez tényleg csodás, Janet néni! – mondta Sara.

– Igen. Lenne még valami. Mivel este nem a mi kocsinkkal mentek, most nem tudnak hazajönni, és... – magyarázta Janet, de Robert készségesen ajánlkozott:

– Én szívesen értük megyek.

– Ó megtennéd?

– Persze, nagyon szívesen.

– Köszönöm. Akkor megyek is és visszahívom Alecet. Később látjuk egymást! – elköszönt és hazasietett.

– Indulok is, talán ebédre visszaérünk – készülődött Robert.

– Ekkora hóban nem biztos, de minél hamarabb elindulsz, annál jobb. – mondta Felicity.

Eközben Cecilyt átküldték a jó hírrel Hetty nénihez is, a Rózsa-portára.

– Hetty néni! – kiáltotta boldogan, ahogy belépett.

– Cecily, mi történt? – kérdezte izgatottan.

– Apa telefonált, félreértés történt. Izzy nem súlyos beteg, csak náthás.

– Ó hála az égnek, ez csodálatos!

– Robert máris indul értük kocsin, délutánra itthon lesznek.

– Remek, Cecily! Mondd nincs most egy kis időd? – kérdezte Hetty néni.

– De van.

– Oliviaék kivitték a gyerekeket sétálni, Davey és Dora meg Daniellel és Peterrel csavarognak valahol. Szóval egyedül vagyok és támadt egy remek ötletem, de előbb mondd csak el, mi volt az az incidens Abigaillel?

– Összetörtem a porcelán cukortartót, amit Eliza nénitől kaptam – mondta letörve Cecily.

– Szóval úgy. Egyet se búsulj – legyintett Hetty –, tudom, hogyan teheted jóvá a dolgot. Melyik receptet kérted el tőle tegnap? – Hetty néni bevonta Cecilyt a konyhába és megindult az Abigail-békítési akció. Ezalatt a békítendő fél mit sem sejtve a Lawson's Vegyeskereskedés polcain keresgélt cukortartóplék ügyében.

*

– Davey, mi van arrafelé? – kérdezte kalandvágtyól csillogó szemekkel Peter és egy bozótos erdei ösvényre mutatott.

– Hát... izéé... – kezdett magyarázni Davey a tőle megszokott kifejezésmódban –, azt mondják, valami madaras ember lakik ottan, benn az erdő közepibe...

– Közepén, Davey! – helyesbítette Dora. – Kakukkbárónak csúfolják, mert mindig azokat a ronda madarakat gondozza – mondta nyers őszinteséggel.

– Na igen. Mindig egy rusnya kakukkot hord a vállán, mint egy kalóz egy papagájt – mondta Davey és még azzal a lendülettel be is mutatta, hogyan járnak a féllábú kalózok.

– Miről van szó? – szólalt közbe Daniel, és közelebb jött a nagy hóban. – Ja, a kakukkbáró! Kedves öregember, aki összeszedi a kakukkok által kilökdösött madártojásokat és felneveli a madarakat. Anyáék szerint nem szabad odamenni, mert veszélyes lehet, mindenféle madarakat tart ott, nem messze a kunyhójában...

Davey szeme felragyogott a „nem szabad” és „veszélyes lehet” kifejezések hallatán. Ha pedig csak veszélyes „lehet”, neki feltétlenül ki kell derítenie, hogy valóban veszélyes-e vagy sem. Daniel nagyon kimelegedett a játékban, és azt mondta, inkább hazamegy, majd látják egymást, tehát semmi sem állt Davey és a felfedezés útjába.

– Ezt nem szabad! Nem mehetünk oda! – ellenkezett Dora, amikor Daniel otthagyta a kis csapatot.

– Talán félsz? – vont a kérdőre Davey. Dora mélyen hallgatott. Mindenki tudta, hogy nem ő a legbátrabb gyerek a világon, kár lett volna tagadni. – Nem mersz velünk jönni! Úgyis jó – gúnyolódott Davey –, de minket nem tartassz vissza, igaz Peter?

Peter csak mosolygott. Új volt még neki a testvérek civakodása, meg nem gondolta, hogy bármi baj történhet Davey vakmerőségéből. Elindultak hát ketten, Dora vinnyogva utánuk szaladt.

Az erdő csendes volt, ahogy ez lenni szokott tél idején. Minden fehér, máshol sűrű, Davey szemében nagyon is titokzatos bozót és fák. Néhány pillanat alatt ott termettek a rettegett kunyhó közelében. Peter és Davey biztos állásból akarta megfigyelni a helyszínt, így visszavonultak egy bokor rejtekébe. Dora nem akart beszállni a játékba:

– Hagyjátok abba, menjünk innen! – rimázkodott.

– Jajj, Dora ne izélj má’! – mondta Davey duzzogva.

– Ha nem jössz ki onnan azonnal, megmondalak Miss Kingnek! – kiabált Dora magából kikelve, de lássuk be, ilyen Davey-féléknél a fenyegetőzés a leghathatósabb eszköz.

El is kezdett kifelé mászni, közben csak mondta a magáét, hogy a lányok ilyenek, meg olyanok és, hogy egyáltalán nem lehet tőlük csupa jó dolgokat csinálni. Akkor hirtelen nyikorgás hallatszott a kunyhó irányából. A háttal álló Dora ereiben megfagyott a vér. Nem mert mozdulni.

– A kakukkos ember! – mondta dermedten Peter. Hirtelen Dora vállára egy kéz nehezedett. A kislány irgalmatlanul felsikoltott, mire a fiúk a fülükre tapasztották a kezüket. Dora futásnak eredt, nem nézett se előre, se hátra, szinte csukott szemmel rohant egész a Rózsa Portáig.

– Miss King! Miss King! – kiabálással rontott be a házba és levegő után kapkodott. Cecilyt és Hettyt néni a konyhában találta, amint éppen a füstöt okádó sütőt próbálták megszelídíteni.

– Miss King, Davey nagy rosszaságot csinált! A kakukkbáró... – hadarta sápadt arccal Dora, de Hetty közbeszólt:

– Dora drágám, menj most inkább Felicityhez, majd ő segít, nekünk nagyobb gondunk van... há... – harciaskodott Miss King, egy vizes törülöronggyal hadonászva a sütő felé. Szegény Dora egy pillanatra értetlenül állt az ajtóban, aztán Miss King unszolására újra rohannia kellett. Mire átért Felicityékhez, már alig tudott beszélni.

– Felicity, Sara! – zihálta.

– Mi a baj, Dora? – kérdezte Sara.

– Petert... és Davey... és az erdőben... kakukk... – csak ennyit bírt kinyögni.

– Nyugodj meg, Dora, tessék, igyál egy kicsit! – mondta Felicity és leültette a kislányt. – Így, és most szépen, lassan mondd el, hogy mi történt!

– Daveyt és Petert elkapta a kakukkbáró. Szánkóztunk, de Danielnek haza kellett mennie. Davey kitalálta, hogy nézzük meg a kakukkos ember kunyhóját. Nekem még sikerült elfutni, de őket elkapta! – nyögte keservesen Dora.

– Na, megnézem én magamnak azt a kakukkbárót! – nevetett Sara.

– Ne aggódj, Dora! A fiúk valószínűleg jól megvicceltek! – nevetett Felicity is. Dora összezavarodott. – A „kakukkbáró” Mr. Willfred Morgan. Ő használja a kunyhót, de csak tavasszal nevel ott fiókákat. Most biztos, hogy nincs ott a hidegben. És az is biztos, hogy Daniel nem jött haza. Szóval szerintem, a legjobb, amit tehetsz, az az, hogy úgy tessel mintha az egész meg sem történt volna!

– Így nem sikerül a tréfa, és a fiúknak végül te húzod el a nótáját! – mondta Sara jókedvűen. Dora nagyot sóhajtott és elmosolyodott:

– Igen ez egyszer én mutatom meg Daveynek! – Így is lett. Doráról lepergett minden, Davey szerint, mintha „kimosták volna az agyát”.

*

A vacsora aznap Hetty néninél volt, a Rózsa-portán. Cecily bűnbánóan állt oda Abigail elé és még egyszer elnézést kért tőle.

– Ó Cecily, én is nagyon sajnálom! Hoztam neked valamit! – azzal előhúzott egy porcelán cukortartót a kosarából. – Ezt szeretném neked adni! Emlékeztessen mindig arra, hogy hibázhatunk, és hibázni mindig fogunk, de ez még nem a világ vége! – mondta és átölelte. Végül a békítő sütemény is elkészült. Abigail le volt nyűgözve.

Vacsora közben Felix felállt és szót kért.

– Tudjátok, ez a kis izgalom rádöbentett arra, mennyi időt elvesztegettünk már Izzyvel – mondta. – Így megegyeztünk, amint lehet, összeházasodunk! – jelentette be. Mindenki tapsolt és gratulált.

Sara összesűgött Roberttel.

– Nekünk is bejelenteni valónk van – állt fel Robert. – Nos, tudom, hogy Sara nem viselne el még egy búcsút. Így hát megvettünk egy házat, itt Avonlea-ban! Ezentúl itt fogunk élni, veletek! – A reakciót lehetetlenség leírni. Gratulációk és ölelések tömege zúdult rájuk.

Mindnyájuk közül azonban Hetty néni volt a legboldogabb. Csak állt meghatódva és nézte a családját, ahogy nevetnek, hogy milyen vidámak. Kicsiktől a nagyokig. Ez volt számára a leggyönyörűbb dolog az egész világon...